

**ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ
ΑΡΧΑΙΑ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ
2024**

ΕΚΦΩΝΗΣΕΙΣ

Α. ΔΙΔΑΓΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Πλούταρχος, *Περί Αλεξάνδρου τύχης και ἀρετῆς*, 6 329A–D

Καὶ μὴν ἡ πολὺ θαυματομένη πολιτεία τοῦ τὴν Στωικῶν αἵρεσιν καταβαλομένου Ζήνωνος εἰς ἓν τοῦτο συντείνει κεφάλαιον, ἵνα μὴ κατὰ πόλεις μηδὲ δήμους οἰκῶμεν ἰδίους ἕκαστοι διωρισμένοι δικαίους, ἀλλὰ πάντας ἀνθρώπους ἡγώμεθα δημότας καὶ πολίτας, εἷς δὲ βίος ἢ καὶ κόσμος, ὥσπερ ἀγέλης συννόμου νόμῳ κοινῷ συντρεφομένης. Τοῦτο Ζήνων μὲν ἔγραψεν ὥσπερ ὄναρ ἢ εἰδῶλον εὐνομίας φιλοσόφου καὶ πολιτείας ἀνατυπωσάμενος. Ἀλέξανδρος δὲ τῷ λόγῳ τὸ ἔργον παρέσχεν. Οὐ γὰρ, ὡς Ἀριστοτέλης συνεβούλευεν αὐτῷ, τοῖς μὲν Ἑλλήσιν ἡγεμονικῶς τοῖς δὲ βαρβάροις δεσποτικῶς χρῶμενος, καὶ τῶν μὲν ὡς φίλων καὶ οἰκείων ἐπιμελόμενος τοῖς δ' ὡς ζώοις ἢ φυτοῖς προσφερόμενος, πολέμων πολλῶν καὶ φυγῶν ἐνέπλησε καὶ στάσεων ὑποῦν τὴν ἡγεμονίαν, ἀλλὰ κοινὸς ἦκειν θεόθεν ἄρμοστής καὶ διαλλακτὴς τῶν ὅλων νομίζων, οὓς τῷ λόγῳ μὴ συνῆγε τοῖς ὅπλοις βιαζόμενος καὶ εἰς ταῦτο συνενεγκὼν τὰ πανταχόθεν, ὥσπερ ἐν κρατῇρι φιλοτησίῳ μίξας τοὺς βίους καὶ τὰ ἥθη καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰς διαίτας, πατρίδα μὲν τὴν οἰκουμένην προσέταξεν ἡγεῖσθαι πάντας, ἀκρόπολιν δὲ καὶ φρουρὰν τὸ στρατόπεδον, συγγενεῖς δὲ τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλοφύλους δὲ τοὺς πονηροὺς.

A1. Να γράψετε στο τετράδιό σας τον αριθμό που αντιστοιχεί σε καθεμία από τις παρακάτω περιόδους λόγου και δίπλα σε αυτόν τη λέξη «**Σωστό**», αν είναι σωστή, ή τη λέξη «**Λάθος**», αν είναι λανθασμένη. Να τεκμηριώσετε τις απαντήσεις σας με παραπομπές στο κείμενο.

1. Ο Ζήνων προτείνει οι άνθρωποι να ζουν σε διαφορετικές πολιτείες με διαφορετικούς κανόνες δικαίου.
2. Η ιδεώδης πολιτεία του Ζήωνα παρομοιάζεται με μία αγέλη ζώων που ζουν σύμφωνα με τον «νόμο».
3. Ο Αλέξανδρος απέφυγε τους πολέμους, επειδή ακολούθησε τις συμβουλές του Αριστοτέλη.
4. Ο Αλέξανδρος χρησιμοποίησε βία, όταν δεν επαρκούσε ο λόγος.
5. Ο Αλέξανδρος απαιτούσε να θεωρούνται όλοι οι αλλόφυλοι πονηροί.

Μονάδες 10

- B1.** Με βάση το απόσπασμα «κοινὸς ἦκειν θεόθεν...ἡγεῖσθαι πάντας», να εντοπίσετε δύο χαρακτηριστικά που αποδίδει ο Πλούταρχος στον Αλέξανδρο (μονάδες 2) και να συνδέσετε αυτά τα χαρακτηριστικά με τη νέα αντίληψη για την πατρίδα και την οικουμένη (μονάδες 8).

Μονάδες 10

B2. ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Στο έργο «Τὰ εἰς ἑαυτόν» ο Ρωμαῖος αυτοκράτορας Μάρκος Αυρήλιος καταγράφει τους στοχασμούς του με βάση τη στωική φιλοσοφία.

Άσχετα με το αν το Σύμπαν το αποτελούν άτομα ή μία συγκροτημένη Φύση, πρώτο και βασικό σου αξίωμα ας είναι το: «Είμαι μέρος ενός συνόλου που υπακούει σε φυσικούς νόμους». Δεύτερο, ότι «με συνδέει μια συγγένεια με τα ομοειδή μέρη». Έχοντας αυτά κατά νου, εφ' όσον αποτελώ ένα μέρος, δεν θα δυσανασχετήσω με κάτι που θα απονείμει το όλον, γιατί τίποτα δεν είναι επιζήμιο για το μέρος αν συμφέρει στο όλον. Γιατί το σύμπαν δεν εμπεριέχει τίποτα που να μην είναι προς το συμφέρον του· αυτό είναι μεν κοινό γνώρισμα όλων των φύσεων - μόνο που η φύση του κόσμου έχει ακόμη ένα προνόμιο: καμία εξωτερική αιτία δεν την υποχρεώνει να γεννήσει κάτι βλαβερό για τον εαυτό της. Όσο θα θυμούμαι ότι είμαι μέρος ενός τέτοιου συνόλου, θα μένω ευχαριστημένος, ό, τι και να προκύψει. Και εφ' όσον με συνδέει ένα είδος συγγένειας με τους συνανθρώπους μου δεν θα πράξω τίποτε το ακοινώνητο, κι ακόμη περισσότερο, θα κατευθύνω κάθε μου παρόρμηση προς το κοινωνικό συμφέρον, συγκρατώντας κάθε αντίθετη παρόρμηση. Αν το κατορθώσεις αυτό, δεν μπορεί παρά να κυλά αρμονικά η ζωή, όπως θα μπορούσες να φανταστείς πως κυλά η ζωή ενός πολίτη που επιδίδεται σε πράξεις ωφέλιμες για τους συμπολίτες του και μένει ευχαριστημένος με όσα του απονέμει η πολιτεία.

Μάρκος Αυρήλιος, Τὰ εἰς ἑαυτόν, 10,6 (μτφρ. Γ. Αβραμίδης, εκδ. Θύραθεν, Θεσσαλονίκη, σσ. 193-194)

Να εντοπίσετε δύο ομοιότητες ανάμεσα στην Πολιτεία του Ζήνωνα, όπως περιγράφεται στο απόσπασμα «Καὶ μὴν...τὸ ἔργον παρέσχεν.» και στο παράλληλο κείμενο του Μάρκου Αυρήλιου.

Μονάδες 10

- B3.** Να συμπληρώσετε το κενό στις παρακάτω προτάσεις με ομόρριζα, απλά ή σύνθετα, των λέξεων με έντονη γραφή:

α) **συντείνει:** Χαμήλωσε την του ήχου της τηλεόρασης.

β) **αἵρεσιν:** Η συμμετοχή στην εκδρομή ήταν

γ) **κρατήρι:** Αν και ηλικιωμένος, είχε γερή

δ) **ἐνέπλησε:** Η υπογεννητικότητα οδηγεί σε μείωση του

ε) **χρώμενος:** Διάβασε τις οδηγίες

Μονάδες 10

B4. Να γράψετε στο τετράδιό σας δίπλα στον αριθμό της **Στήλης Α** το γράμμα από τη **Στήλη Β** που αντιστοιχεί στην ορθή απάντηση:

Στήλη Α	Στήλη Β
1. Μία από τις μεθόδους του Σωκράτη για την αναζήτηση της αλήθειας ήταν	α. το πείραμα.
	β. η διάλεξη.
	γ. η διαλεκτική.
2. Η ιδεώδης Πολιτεία του Πλάτωνα κοσμείται από	α. σοφία, ανδρεία, δικαιοσύνη, σωφροσύνη.
	β. σοφία, ανδρεία, πραότητα, δικαιοσύνη.
	γ. μετριοφροσύνη, ανδρεία, δικαιοσύνη, παρρησία.
3. Ο Αριστοτέλης είχε ως πατέρα	α. τον Αμύντα τον Γ'.
	β. τον Νικόμαχο.
	γ. τον Διογένη τον Λαέρτιο.
4. Ο Ξενοκράτης διηύθυνε	α. την Ακαδημία.
	β. το Λύκειο.
	γ. τον Περίπατο.
5. Ο Ηράκλειτος υποστήριξε ότι	α. δαίμων είναι ο χαρακτήρας του ανθρώπου.
	β. η ευδαιμονία σχετίζεται με τα πλούσια κοπάδια.
	γ. η ευδαιμονία είναι ενέργεια της ψυχής.

Μονάδες 10

Γ. ΑΔΙΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Θουκυδίδης, Ἱστορίαι, Θ81.1–2

(εκδ. H.S. Jones και J.E. Powell, Thucydides Historiae, Oxford Classical Texts, Οξφόρδη 1902)

Μετά το ολιγαρχικό πραξικόπημα του 411 π.Χ. στην Αθήνα και την ανταρσία των δημοκρατικών του αθηναϊκού στόλου που ναυλοχούσε στη Σάμο, ο Θρασύβουλος επιτυγχάνει την επιστροφή του Αλκιβιάδη από την εξορία.

Οἱ δὲ προεστῶτες ἐν τῇ Σάμῳ καὶ μάλιστα Θρασύβουλος, αἰεὶ γε τῆς αὐτῆς γνώμης ἔχόμενος, ἐπειδὴ μετέστησε **τὰ πράγματα**, ὥστε κατάγειν Ἀλκιβιάδην, [καὶ] τέλος ἀπ' ἐκκλησίας ἔπεισε τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν, καὶ ψηφισαμένων αὐτῶν Ἀλκιβιάδην κάθοδον καὶ ἄδειαν πλεύσας ὡς τὸν **Τισσαφέρνην** κατήγεν ἐς τὴν Σάμον τὸν Ἀλκιβιάδην, νομίζων μόνην σωτηρίαν εἰ Τισσαφέρνην αὐτοῖς μεταστήσειεν ἀπὸ Πελοποννησίων. γενομένης δὲ ἐκκλησίας τὴν τε ἰδίαν ξυμφορὰν τῆς φυγῆς ἐπητιάσατο καὶ ἀνωλοφύρατο ὁ Ἀλκιβιάδης, καὶ περὶ τῶν πολιτικῶν πολλὰ εἰπὼν ἐς ἐλπίδας τε αὐτοὺς οὐ σμικρὰς **τῶν μελλόντων** καθίστη, καὶ ὑπερβάλλων ἐμεγάλυνε τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν παρὰ τῷ Τισσαφέρνηι, ἵνα οἱ τε **οἴκοι** τὴν ὀλιγαρχίαν ἔχοντες φοβοῖντο αὐτὸν καὶ μᾶλλον αἱ ξυνωμοσίαι διαλυθεῖεν καὶ οἱ ἐν τῇ Σάμῳ τιμιώτερόν τε αὐτὸν ἄγοιεν καὶ αὐτοὶ ἐπὶ πλεον θαρσοῖεν, οἱ τε πολέμιοι **τῷ Τισσαφέρνηι** ὡς μάλιστα διαβάλλοιντο καὶ[ἀπὸ] τῶν ὑπαρχουσῶν ἐλπίδων ἐκπίπτοιεν.

ἄδειαν: αμνηστία

ἀνωλοφύρατο: θρηνολογούσε

ξυνωμοσίαι: ολιγαρχικές οργανώσεις

Γ1. Να γράψετε στο τετράδιό σας τη μετάφραση του παρακάτω αποσπάσματος:
«Οἱ δὲ προεστῶτες ... Πελοποννησίων.».

Μονάδες 20

Γ2. Ο Αλκιβιάδης μεγαλοποιεί την επιρροή που ασκεί στον Τισσαφέρνη. Ποιες σκοπιμότητες εξυπηρετεί η ενέργειά του αυτή;

Μονάδες 10

Γ3. α. Να γράψετε τους τύπους που ζητούνται για καθεμία από τις παρακάτω λέξεις:

πλῆθος : τη δοτική πληθυντικού

ἰδίαν : τον ίδιο τύπο στον συγκριτικό βαθμό

πολλὰ : τον ίδιο τύπο στον υπερθετικό βαθμό

ἑαυτοῦ : την αιτιατική πληθυντικού θηλυκού γένους στο β' πρόσωπο

ὕπαρχουσών: τον ίδιο τύπο στο αρσενικό

ἐλπίδων: τη δοτική του ενικού

(μονάδες 6)

- Γ3. β. «[καὶ] τέλος ἀπ' ἐκκλησίας ἔπεισε τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν, καὶ ψηφισαμένων αὐτῶν Ἀλκιβιάδῃ κάθοδον καὶ ἄδειαν πλεύσας ὡς τὸν Τισσαφέρνῃν κατήγεν εἰς τὴν Σάμον τὸν Ἀλκιβιάδην»: Να μεταφέρετε τις υπογραμμισμένες λέξεις στον παρακείμενο στον ίδιο τύπο στον οποίο βρίσκονται.

(μονάδες 4)

Μονάδες 10

- Γ4. α. Να χαρακτηρίσετε συντακτικά τους όρους που εμφανίζονται στο αδίδακτο με έντονα γράμματα:

τὰ πράγματα, ἄδειαν, ὡς τὸν Τισσαφέρνῃν, ἐκκλησίας, τῶν μελλόντων, οἱκοι, τῷ Τισσαφέρνῃ.

(μονάδες 7)

- Γ4. β. **πλεύσας**: να χαρακτηρίσετε συντακτικά τη μετοχή και να την αναλύσετε στην αντίστοιχη δευτερεύουσα πρόταση.

(μονάδες 3)

Μονάδες 10

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Α. ΔΙΑΔΓΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

A1.

1. Λάθος (ἵνα μὴ κατὰ πόλεις μηδὲ δήμους οἰκῶμεν ἰδίῳις ἕκαστοι διωρισμένοι δικαίοις, ἀλλὰ πάντας ἀνθρώπους ἡγώμεθα δημότας καὶ πολίτας).
2. Σωστό (ὥσπερ ἀγέλης συννόμου νόμῳ κοινῶ συντρεφομένης).
3. Λάθος (Οὐ γάρ, ὡς Ἀριστοτέλης συνεβούλευεν αὐτῷ).
4. Σωστό (οὓς τῷ λόγῳ μὴ συνῆγε τοῖς ὅπλοις βιαζόμενος καὶ εἰς ταὐτὸ συνενεγκὼν τὰ πανταχόθεν).
5. Λάθος (συγγενεῖς δὲ τοὺς ἀγαθοὺς, ἄλλοφύλους δὲ τοὺς πονηροὺς).

B1.

Στο κείμενο αναφοράς ο Πλούταρχος επιδιώκοντας να εξιδανικεύσει τον Μ. Αλέξανδρο, συσχετίζει την πολιτική του μεγάλου ηγέτη με την ουτοπική ιδέα που οραματίστηκε ο ιδρυτής της Σπώας. Στο δοθέν απόσπασμα («κοινὸς ἦκειν θεόθεν...πάντας»), ο Πλούταρχος αποδίδει στον Αλέξανδρο ορισμένα χαρακτηριστικά: α) κοινὸς ἦκειν θεόθεν ἁρμοστής καὶ β) διαλλακτὴς τῶν ὅλων νομίζων.

Αναλυτικότερα, προβάλλεται η πεποίθηση πως με την εκστρατεία και τις ενέργειές του εκπλήρωνε μια θείκη αποστολή (ἦκειν θεόθεν) η οποία περιελάμβανε όχι μόνο την επιβολή μιας οικουμενικής τάξης πραγμάτων (κοινὸς ἁρμοστής) αλλά και τη συμφιλίωση ὅλων των λαῶν (διαλλακτὴς τῶν ὅλων). Ο Πλούταρχος θεωρούσε πως ο Αλέξανδρος οραματιζόταν ένα οικουμενικό κράτος στο οποίο ὅλοι οι λαοί θα ζούσαν ἰσότημα και δεν θα αισθάνονταν κάποιοι ὅτι ἦταν υποταγμένοι σε ἄλλους, πράγμα που θα γεννούσε ἐξεγέρσεις και συνωμοσίες ἀπὸ τη μία πλευρά, ἀλλὰ και τιμωρητικές συμπεριφορές ἀπὸ τη πλευρά του κατακτητή.

Προκειμένου να επιτευχθεῖ η εἰρηνική ἑνταξη των φυλῶν και των λαῶν που συναντούσε κατὰ την εκστρατεία του χρησιμοποιούσε τη δύναμη των ὀπλῶν για ὅσους δεν ἐπειθε να ενωθοῦν μαζί του χωρίς ἀντίσταση (συνῆγε τοῖς ὅπλοις βιαζόμενος). Η ενσωμάτωση των κατακτημένων λαῶν στο κράτος του ἐπιτυγχάνεται μέσα ἀπὸ ἕνα πρόγραμμα πολιτισμικής ὁμογενοποίησης που προβλέπει την ἀνάμειξη των ἠθῶν και ἐθίμων, ὥστε ὅλοι μαζί να συναποτελέσουν ἕνα ἁρμονικό σύνολο, στο οποίο ο καθένας θα εἶχε τη θέση του, την ἀνάμειξη των διαφορετικῶν τρόπων ἐνδυσσης (κοινὰς ἐσθῆτας) και διατροφῆς (κοινὰς τραπέζας) καθώς ἐπίσης και την ἐνθάρρυνση ἢ οργάνωση μεικτῶν γάμων, οι οποίοι ἀποτελέσαν ἕνα ἀποτελεσματικό μέσο για τη συμφιλίωση Ελλήνων και Περσῶν.

Συγκεκριμένα, την ἀνοιξη ἢ το καλοκαίρι του 324 π.Χ. εορτάστηκαν η ολοκλήρωση της κατάκτησης της Περσίας και η ἐπιτυχία της εκστρατείας στην

Ινδική χερσόνησο. Στη πλαίσιο της λαμπρής αυτής εορτής τελέστηκαν και ομαδικοί γάμοι Μακεδόνων με Περσίδες. Οι περισσότεροι στρατηγοί του Αλέξανδρου και περίπου 10.000 Έλληνες νυμφεύτηκαν Περσίδες. Μάλιστα, οι γάμοι αυτοί τελέστηκαν σύμφωνα με τα περσικά έθιμα. Ο ίδιος ο Αλέξανδρος παντρεύτηκε την Παρυσάτιδα, την κόρη του Αρταξέρξη του Γ', τη Ρωξάνη, τη θυγατέρα του σατράπη της Σογδιανής, την κόρη του Δαρείου του Γ' Στάτειρα με στόχο να εξυπηρετήσει πολιτικές σκοπιμότητες.

Ο Πλούταρχος εκφράζει πολύ παραστατικά την πολιτική του Αλέξανδρου με μια παρομοίωση-μεταφορά. Παρομοιάζει την πολιτική του Αλέξανδρου για τη συμφιλίωση όλων των λαών, με την ανάμειξη οίνου και νερού μέσα σε ένα μεγάλο συμποσιακό αγγείο (έν **κρατήρι**). Όλες οι παραπάνω ενέργειες βοήθησαν τον Αλέξανδρο να επεκτείνει και να σταθεροποιήσει την κυριαρχία του.

Ο Πλούταρχος για τους σκοπούς του δικού του έργου συνδέει στοιχεία της ουτοπικής στωικής πόλης με την πολιτική του Μ. Αλεξάνδρου, ο οποίος έχει χαρακτηριστικά φιλοσόφου· και κάνει έναν αναχρονισμό: η δράση του Ζήνωνα ξεκίνησε γύρω στο 300 π.Χ., 23 χρόνια μετά τον θάνατο του Αλεξάνδρου. Ο Αλέξανδρος παρουσιάζεται να εδραιώνει μία διαφορετική αντίληψη για την πατρίδα.

Στα ελληνιστικά χρόνια μετά τον θάνατο του Μ. Αλεξάνδρου (323 π.Χ.) υπάρχει ουσιαστική αλλαγή του προσανατολισμού που επηρεάζει τη φιλοσοφία. Όσο η αρχαία πόλις χάνει τη σημασία της ως πηγή και μέτρο των αξιών και επιβάλλεται η ισχύς των μεγάλων κρατών, ο πολίτης νιώθει ότι τα κοινά αποφασίζονται χωρίς τη έχει σπάσει σε κομμάτια απρόσιτα σε όλους. Οι Κυνικοί επαναπροσδιορίζουν τη σημασία του όρου πατρίδα. Καθώς το άτομο δεν προσδένεται ούτε περιορίζεται στην πόλη και τον τόπο του, **ο όρος διευρύνεται, για να συμπεριλάβει ολόκληρο τον κόσμο**. Η αντίληψη ότι υπάρχει ουσιαστική και φυσική σύνδεση του καθενός με την ανθρωπότητα, η προτεραιότητα της ανθρώπινης ιδιότητας, είναι η βάση του στωικού κοσμοπολιτισμού.

B2.

Ο Στωικός Ζήνων διαπιστώνει ότι η πόλη-κράτος λειτουργεί ως κέντρο διαρκούς ανταγωνισμού εξ αιτίας λανθασμένων διακρίσεων και σχέσεων υποταγής, οι οποίες πιθανόν να οδηγήσουν σε λανθασμένες κρίσεις, πάθη, κακία και φαυλότητα. Ο Ζήνων, λοιπόν, κάνει τη δική του, εναλλακτική, πολιτική πρόταση για την ιδανική πολιτεία, στο πλαίσιο όμως μιας εποχής που αλλάζει. Πρόκειται, ίσως, για μία κοινότητα σοφών και ενάρετων ανθρώπων, όπου η ιδιότητα του πολίτη είναι μία μόνο πτυχή της ηθικής προσωπικότητας.

Η βασική θέση του Ζήνωνα είναι: α) να μη νιώθουμε τους εαυτούς μας ως κατοίκους ξεχωριστών πόλεων ή δήμων, οι οποίοι ακολουθούν τους ιδιαίτερους κανόνες δικαίου που έχουν θεσπιστεί σε καθεμία πόλη ή σε κάθε δήμο χωριστά (αποφατική διατύπωση-άρση), αλλά προτείνει (καταφατική διατύπωση), β) να θεωρούμε πως όλοι οι άνθρωποι είναι συνδημότες και συμπολίτες γ) να επικρατεί ένας κοινός τρόπος ζωής (**εἷς βίος**), δηλαδή με αξίες, ήθη, έθιμα κοινά για όλους.

Επίσης, να υπάρχει μία ενιαία τάξη (*εἷς κόσμος*), δηλαδή ένας κοινός τρόπος οργάνωσης ως αποτέλεσμα ενός κοινού νόμου εξασφαλίζοντας την ευνομία, την αρμονία και την ομόνοια μεταξύ των ανθρώπων. Το ιδανικό κράτος, λοιπόν, όπως το σχεδίασε ο Ζήνων, δεν αναγνωρίζει τους φραγμούς της εθνικότητας ή του ιστορικού κράτους. Η στωική ουτοπία δεν είναι παρά μία έλλογη συμβιωτική κοινότητα όλων των ανθρώπων, μία ιδανική παγκόσμια αυτοκρατορία, καθώς θα περιέκλειε όλα τα μέρη του κόσμου και θα περιελάμβανε όλους τους ανθρώπους, χωρίς να υφίστανται φυλετικές, θρησκευτικές, νομικές, πολιτικές και πολιτισμικές διακρίσεις μεταξύ τους. Ακόμη, δεν θα υπήρχε η διάκριση των πολιτών της πόλης σε ελεύθερους και δούλους, επειδή η κοινωνία της θα ήταν ενιαία. Αυτό που θα έγωνε τους ανθρώπους δεν θα ήταν ο εξαναγκασμός των ανθρώπινων νόμων, αλλά η δική τους εκούσια συναίνεση. Αξιοσημείωτη είναι και η χρήση της παρομοίωσης (*«ὥσπερ ἀγέλης συννόμου νόμῳ κοινῷ συντρεφομένης»*). Με την παρομοίωση αυτή αλλά και την οπτική εικόνα, όπου στο πλαίσιο μιας αγέλης τα ζώα δεν ανταγωνίζονται το ένα το άλλο για την εξασφάλιση της τροφής καθώς τα ζώα διαβιούν σύμφωνα με τον φυσικό νόμο, τονίζεται ότι αυτή η οικουμενική Πολιτεία (των σοφών) θεμελιώνεται πάνω στον κοινό - δηλαδή στον αληθινό και φυσικό - νόμο, και όχι εκείνο των συμβάσεων, όχι στο θετό δίκαιο που είναι διαφορετικό σε κάθε πόλη-κράτος· κατά συνέπεια ο νόμος εξισώνεται με τον ορθό λόγο, ο νόμος μετατρέπεται σε φωνή της συνείδησης, σε εσωτερικό ηθικό νόμο και δεν συνιστά τεχνητή εξωτερική επιβολή.

Στο έργο *«Τὰ εἰς ἑαυτόν»* ο Ρωμαίος αυτοκράτορας Μάρκος Αυρήλιος καταγράφει τους στοχασμούς του με βάση τη στωική φιλοσοφία. Συγκεκριμένα, μας προτρέπει να υπακούμε στους φυσικούς νόμους, θεωρώντας ότι δεν είμαστε μονάδες, αλλά μέρη ενός συνόλου και ότι μας συνδέει μία συγγένεια (*««Εἰμαι μέρος ενός συνόλου που υπακούει σε φυσικούς νόμους»*). Σύμφωνα με τα παραπάνω δεν πρέπει να δυσανασχετούμε, καθώς προέχει το κοινό καλό και το σύμπαν κάνει τα πάντα προς αυτήν την κατεύθυνση (*«δεν θα δυσανασχετήσω με ... προς το συμφέρον του»*). Θα πρέπει να νιώθουμε ευχαριστημένοι με ό,τι κι αν προκύψει (*«θα μένω ευχαριστημένος, ό,τι και να προκύψει... τίποτε το ακοινώνητο»*) έχοντας απόλυτη εμπιστοσύνη στη μέριμνα της φύσης και να σεβόμαστε τους συμπολίτες μας.

Συνεπώς, και οι δύο στωικοί φιλόσοφοι οραματίζονται μία κοινωνία όπου ο εγωισμός και οι ατομικές παρορμήσεις δε θα υπερτερούν έναντι του καλού του κοινωνικού συνόλου. Οι πολίτες αντιλαμβάνονται τον εαυτό τους όχι ως μονάδες αλλά ως μέρος ενός όλου που υπακούει στον φυσικό νόμο.

- B3.**
- α) ένταση
 - β) προαιρετική
 - γ) κράση
 - δ) πληθυσμού
 - ε) χρήσης

- B4. 1-γ
2-α
3-β
4-α
5-α

Γ. ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

- Γ1. Οι Αθηναίοι αρχηγοί στη Σάμο και, ιδιαίτερα, ο Θρασύβουλος, ο οποίος είχε πάντα βέβαια την ίδια γνώμη, αφότου έφερε τόσο μεγάλη αλλαγή στα πολιτικά πράγματα (την πολιτική κατάσταση), με αποτέλεσμα να ανακληθεί από την εξορία ο Αλκιβιάδης, και τέλος, με συνέλευση έπεισε τους περισσότερους από τους στρατιώτες, και, αφού αυτοί αποφάσισαν την ανάκληση και την (απόδοση) αμνηστίας στον Αλκιβιάδη, (ο Θρασύβουλος) αφού έπλευσε προς τον Τισσαφέρνη έφερε τον Αλκιβιάδη πίσω στη Σάμο, επειδή θεωρούσε ότι μόνη σωτηρία ήταν να (αν κατόρθωνε να) μετατρέψει τον Τισσαφέρνη από (φίλο) των Πελοποννησίων σε φίλο αυτών των ~~ιδίων~~ (των Αθηναίων).
- Γ2. Στη συνέλευση που γίνεται ο Αλκιβιάδης παρουσιάστηκε παραπονούμενος για τα δεινά που υφίσταται στην εξορία του (*τὴν τε ἰδίαν ξυμφορὰν τῆς φυγῆς ἐπηγιάσατο καὶ ἀνωλοφύρατο ὁ Ἀλκιβιάδης*). Έπειτα, αναφέρθηκε εκτεταμένα στην πολιτική κατάσταση, δίνοντας στους Αθηναίους μεγάλες ελπίδες για το μέλλον (*καὶ περὶ τῶν πολιτικῶν πολλὰ εἰπὼν ἐς ἐλπίδας τε αὐτοὺς οὐ σμικρὰς τῶν μελλόντων καθίστη*). Στο σημείο αυτό μεγαλοποίησε πολύ την επιρροή που ασκούσε στον Τισσαφέρνη, γιατί πίστευε ότι έτσι θα φόβιζε τους ολιγαρχικούς της Αθήνας (*καὶ ὑπερβάλλον ἐμεγάλυνε τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν παρὰ τῷ Τισσαφέρνηι, ἵνα οἱ τε οἴκοι τὴν ὀλιγαρχίαν ἔχοντες φοβοῖντο αὐτὸν*) και ότι θα πετύχαινε ταχύτατα τη διάλυση των πολιτικών συλλόγων τους (*καὶ μᾶλλον αἱ ξυνωμοσίαι διαλυθεῖεν*). Επίσης, επεδίωκε να ενισχύσει το κύρος και την επιβολή του στους στρατιώτες της Σάμου (*καὶ οἱ ἐν τῇ Σάμῳ τιμιώτερόν τε αὐτὸν ἄγοιεν*) και να τους ενθαρρύνει (*καὶ αὐτοὶ ἐπὶ πλεόν ἑαυτοῖς*). Τέλος, με αυτή του τη στάση προσδοκούσε ότι οι εχθροί θα άρχιζαν να τρέφουν σημαντικές αμφιβολίες για τον Τισσαφέρνη και ότι θα απελπίζονταν (*οἱ τε πολέμιοι τῷ Τισσαφέρνηι ὥς μάλιστα διαβάλλοιντο καὶ [ἀπὸ] τῶν ὑπαρχουσῶν ἐλπίδων ἐκπίπτοιεν*).

Γ3.α. πλήθεσι(ν), ιδιαίτεραν/ιδιωτέραν, πλεῖστα, ὑμᾶς αὐτάς, ὑπαρχόντων, ἐλπίδι

Γ3.β. πέπεικε/(πέποιθε), ἐψηφισμένων, πεπλευκώς, καταγήοχεν/κατῆχεν

Γ4.α. τὰ πράγματα: Αντικείμενο στο ρήμα *μετέστησε*.

ἄδειαν: Αντικείμενο άμεσο στη μετοχή *ψηφισαμένων*.

ὡς τὸν Τισσαφέρνην: Εμπρόθετος προσδιορισμός (επιρρηματικός) που δηλώνει κατεύθυνση/κίνηση σε πρόσωπο στη μετοχή *πλεύσας*.

ἐκκλησίας: Υποκείμενο της (χρονικής απόλυτης) μετοχής *γενομένης*.

τῶν μελλόντων: Επιθετική μετοχή που λειτουργεί συντακτικά ως γενική αντικειμενική στο ουσιαστικό *ἐλπίδας*.

οἱκοι: Επιρρηματικός προσδιορισμός που δηλώνει στάση σε τόπο στη μετοχή *ἔχοντες*.

τῷ Τισσαφέρνει: Δοτική αντικειμενική ως ετερόπτωτος ονοματικός προσδιορισμός στο *οἷ τε πολέμοι*.

Γ4.β. Η μετοχή που δίνεται προς εξέταση είναι δευτερεύουσα επιρρηματική χρονική που λειτουργεί ως επιρρηματικός προσδιορισμός του χρόνου στο ρήμα κατῆγεν και δηλώνει το προτερόχρονο. Θα αναλυθεί σε ισοδύναμη δευτερεύουσα χρονική πρόταση με εισαγωγή το χρονικό σύνδεσμο ἐπεὶ και εκφορά με οριστική Αορίστου ως εξής: Ἐπεὶ (ὁ Θρασύβουλος) ἔπλευσε.